

**ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
2012 – 2013**

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ

**ΣΤΕΦΑΝΙΑ – ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΓΕΩΡΓΑΚΗ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΑΜΑΡΙ**

Β' ΛΥΚΕΙΟΥ

«ΜΙΑ ΜΟΥ ΓΙΑ ΠΟΙΗΣΗ»

Θεατρίνα κανονική. Της άρεσε αυτή η λέξη. Της άρεσε να τη λέει. Οι εκφράσεις της οι παιδικές, τα κόκκινα χείλια τα σαρκώδη, οι φακίδες της που σγαϊνόταν, οι μαύρες βλεφαρίδες της, το κομμένο της φρύδι από τα ράμματα που έκανε στα 17 της έπειτα από καβγά. Έτσι ήταν. Προκλητική, δεν υπολόγιζε. Μας έφτυνε μες στη μάπα μας κι άλλοτε σαν γατούλα τριβότανε. Ανεξήγητη και ακαταμάχητη. Έπαιρνε πάντα αυτό που ήθελε, αυτό το ήξερε πολύ καλά. Φυσική και χύμα, με το ίδιο τζιν και ξυπόλυτη άμα λάχει, γιατί δε λογάριάζε τα τυπικά. Γεννήθηκε με το προνόμιο να ονειρεύεται, να φτιάχνει τον κόσμο στα μέτρα της, να πρωταγωνιστεί κι ύστερα έδινε μια κλωτσιά σε όλα, τα κατέστρεφε και γελούσε, γούσταρε το πόσο εύκολο ήταν.

Πιτσιρικά γυρνάει και μου λέει «Νιόνιο, θα πάω υπόγειο». Ήταν τον πρώτο καιρό που φτιάχτηκε η θεατρική ομάδα της περιοχής και έμπαινες δύσκολα όμως, ήθελε κότσια, γιατί το μέρος ήταν καταγώγι, ψιλομαστούριδες νεαροί, επαναστατημένοι και τρελοί μέσα σε καπνούς και αλκοόλ με το ίδιο πάθος να μιλήσουν, να πουν πράγματα, να δείξουν, να ξυπνήσουν τον κόσμο. Έτσι ήταν όμως, δε φοβόταν. Έτσι με την ίδια άνεση τα έλεγε όλα, «πάω υπόγειο», «πάω πορεία», «πάω Αθήνα», «πάω μαζί σου».

Στην πρώτη παράσταση που αποπειράθηκαν ήταν η μοναδική κοπέλα. Μικροκαμωμένη, παθιασμένη, «νινύ» τη φώναζαν. Παλλόταν μιλώντας για ελευθερία, χειμαρρώδης, αχαλιναγώγητη, ολομόναχη με τον εαυτό της, πρόθυμη να εκτεθεί υπερασπιζόμενη το κάτι το πρωταρχικό. Ξεχώριζε. Άλλες εποχές, βρωμούσε ο τόπος αντιδικτατορικούς, αναρχικούς, αριστερούς, ακτιβιστές, αντισυμβατικούς, διανοούμενους, κάθε είδους επαναστάτες, ροκάδες. Η κινητοποίηση των νέων ήταν συγκινητική. Κάτω η χούντα.

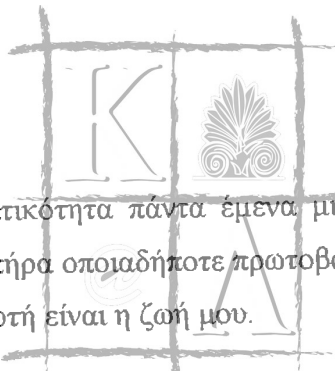
Ο πατέρας μου έβγαινε εκτός εαυτού μαζί της, με απείλησε πολλές φορές για να ξεκόψω, για να πάψει η εμμονή μου. Τους τρώμαζε, δεν την καταλάβαιναν. Η αλήθεια είναι ότι ούτε η ίδια δεν ήξερε έναν καιρό σε τι αντιδρούσε, σε ποιους αντιδρούσε. Αργότερα έπαιρνε το ακορντεόν και έβγαιναν με το «θίασο» πεζοδρόμιο και τραγουδούσαν τολμηρά και αντικομοφορμιστικά. Σημασία είχε να τα δώσει όλα, να μη φοβηθεί.

Κρατούσε ήδη τσιγάρο, καταδίκασε το δήθεν, τους χαφιέδες, τις γραβάτες, το στρατό, το κεφάλαιο, την ιδεολογία, τους μπάτσους. Κι όμως, ποτέ δεν μου εξήγησε, ποτέ δε μίλησε καθαρά, ίσως δεν μπορούσε. Δεν είχε κανένα ταλέντο στο να πείθει, ήξερε μόνο να υπνωτίζει. «Νιόνιο» μου' λεγε πάντα, όταν η κουβέντα κινούνταν επικίνδυνα προς τα κει «η πάπια κάνει πα». Δεν καταλάβαινα τι σημαίνει αυτό, αλλά, χωρίς να το έχουμε συμφωνήσει, πάντα στο σημείο αυτό σταματούσα για να την χαζεύω να καπνίζει. Όταν τσατιζόταν αυτό έκανε. Κρατούσε το τσιγάρο στα λεπτά της δάχτυλα, τραβούσε επιδέξια τον καπνό και τον φυσούσε αργά κάνοντας ομόκεντρα κυκλάκια που με ζάλιζαν. Δάκρυζαν τα μάτια μου εκείνη τη στιγμή και δε θυμάμαι αν ήταν από το τσούξιμο ή την επιθυμία.

Την έβρισκες συχνά να διαβάζει βιβλία τσαλακωμένη και απορροφημένη σε κάποια γωνία. Εγώ με τα γράμματα δεν τα πήγαινα καλά, με είχε ο πατέρας μου δεξί χέρι στο μαγαζί από νωρίς. Έτσι το μυστήριο που την περιέβαλλε μεγάλωνε. Χρησιμοποιούσε ξένα ονόματα όταν μιλούσε και ο «θίασος» χειροκροτούσε επιδοκιμαστικά, τη θαύμαζαν κιόλας γιατί ήταν ψαγμένη και περίεργη, είχε πλάκα. Μια μέρα με φώναξε να μου δείξει κάτι δικά της στιχάκια. Μου φάνηκαν αστεία, δεν καταλάβαινα και μου' λεγε «Νιόνιο, είναι ποίηση» και δε θύμωνε με την ασχετοσύνη μου. Ένας απ' το «θίασο» τη δασκάλεψε να γράψει για επανάσταση. Αυτά τα καταλάβαινα καλύτερα, γινόντουσαν και συνθήματα. Είχαν μια απελπισμένη γενναιότητα. Πικρός στίχος εναντίον του κατεστημένου.

Μέσα απ' τα ποιήματα γινόταν άλλος άνθρωπος. Εκεί που καθόταν, ξαφνικά πεταγόταν, έβγαζε το μολύβι απ' τα μαλλιά της και κάτι έγραφε, το γέμιζε μουτζούρες, το άλλαζε και συνέχιζε. Δεν τα έδειχνε αν δεν τα τελείωνε πρώτα και ζητούσε τη γνώμη μου, ποτέ δεν κατάλαβα γιατί. «Νινί» της έλεγα «άσε το μολύβι και φίλα με». Τότε ακόμα τα μάτια της γυάλιζαν, είχαν το ανεξήγητο της υπερέντασης και της παράνοιας ακόμα. Με κοιτούσε διαπεραστικά, πρώτα στα μάτια, μετά στα χείλη, χωρίς να κουνιέται καθόλου. Ήθελε πρώτα να με κατακτήσει, να βεβαιωθεί ότι η καρδιά μου τρελαινόταν, ότι λίγα δευτερόλεπτα ακόμα και θα λιποθυμούσα και ύστερα με πλησίαζε αργά, έκλεινε τα μάτια, ακουμπούσε τα βρεγμένα χείλη της στα δικά μου, τα πίεζε απαλά, απομακρυνόταν λίγα εκατοστά, αρκετά ώστε να καταπίνει τη λαχανιασμένη μου ανάσα, και αναστέναζε

ικανοποιημένη. Στην πραγματικότητα πάντα έμενα μισός, το ένα αυτό φιλί ήταν βασανιστήριο αλλά ποτέ δεν πήρα οποιαδήποτε πρωτοβουλία. Έτσι ήταν. Ζητούσα τα πάντα και έδινε όσα ήθελε. Αυτή είναι η ζωή μου.

Παρ' όλο που με έβρισκαν αδιάφορο, οι σίχοι της κυκλοφόρησαν σε πολύ κόσμο και είχαν θερμή αποδοχή. Τότε αποφάσισαν με το «θίασο» να πάνε Αθήνα, για ένα διάστημα είπαν. Εκεί τα πράγματα ήταν κρίσιμα. Αδύνατο να πάω μαζί της, ο πατέρας μου δεν αστειευόταν, με απείλησε και εκείνη τη νύχτα ανταλλάξαμε βαριές κουβέντες σαν άντρες πια. Το νινί δε νοιάστηκε και πολύ η αλήθεια είναι. «Νιόνιο, μη χάνεσαι» μου είτε και πήδηξε με τους άλλους στο φορτηγό για Αθήνα.

Το νινί... ένα στοιχείο που τη χαρακτήριζε είναι η φύγκα. Η τάση φυγής της ήταν ακαταμάχητη και δε δένόταν με πολλά πράγματα, εγκατέλειπε εύκολα. Ζωγράφιζε φτερά πλάι στο όνομά της, σήμα κατατεθέν. Έκανα ένα χρόνο να τη δω, έως ότου καταστραφήκαμε οικονομικά και έκλεισε το μαγαζί, οπότε πήγα να τη βρω στην Αθήνα άφραγκος, μόνος και παραμυθιασμένος. Ένας χρόνος αλκοολικός απ' ότι φάνηκε, βυθισμένος στα δηλητήρια. Τη βρήκα αλλαγμένη. «Νιόνιο» είτε με βραχνή φωνή που με ανατρίχιασε «Νιόνιο, βάλε με στο μπουφάν σου». Πρώτη φορά μου φάνηκε ανήμπορη. Τα μαλλιά της καστανό καρέ όπως πάντα, τα ερωτικά της χείλια, το κομμένο φρύδι, όλα ίδια, κι όμως το βλέμμα θολό.

Εκείνο τον καιρό το νινί είχε αποκοπεί από την ομάδα, είχε σταματήσει να γράφει και έμενε με έναν ημίτρελο που κρατούσε ζώα σε κλουβιά. Μου' λεγε μόνο γι' αυτόν το νινί «Ο τάδε θα αλλάξει τον κόσμο μια μέρα». Η ίδια είχε αφοσιωθεί να φτιάχνει χάρτινους κύκνους από αποκόμματα εφημερίδας. Με το μπουκάλι πλάι της και το τσιγάρο στα χείλη κλεινόταν με τις ώρες- μέρες- βδομάδες και έκοβε, έσκιζε τα χέρια της από το χαρτί, συνέχιζε. Είχε φτιάξει πολλούς. Ένα χαρούμενο τίποτα. Έμαθα ότι την είχαν συλλάβει καιρό πριν, έπειτα από μια διαδήλωση περί ελεύθερης σεξουαλικής ταυτότητας, επειδή την είχαν βάλει στο μάτι, και τη χτύπησαν.

Οι δρόμοι βούιζαν Μπάτσοι- Γουρούνια- Δολοφόνοι και εκείνη αυτοεξόριστη στο δωματιάκι της δύο επί τρία. «Όταν κοιμάσαι, δε βλέπεις εφιάλτες;». «Οι εφιάλτες μου κάνουν καλό. Με ξυπνάνε» είπε.

Θυμάμαι ήμασταν στο κρεβάτι και έκανε να μου δαγκώσει τα δάχτυλα όπως παλιά. «Παίξε μου το πρώτο σου ρολάκι με την έτσυ» της είπα και γούρλωσε τα μάτια σαν

μικρό κοριτσάκι, σηκώθηκε από την αγκαλιά μου φορώντας το σεντόνι στους ώμους, κορδώθηκε επιδεικτικά σαν να δεχόταν την πρόκληση και άρχισε να πλάθει μονολόγους φανταστικούς που σκαρφιζόταν εκείνη την ώρα. «Νιόνιο» είπε δείχνοντας τα δόντια της όταν κουράστηκε «για πάντα μαρό θα μείνεις» και ξάπλωσε στα πόδια μου. Ήξερα ότι της έλειπε το θέατρο, ήθελε να ξαναπαίξει. Είχε το χάρισμα.

Εν τω μεταξύ εγώ είχα πιάσει δουλειά σε ταχυδρομείο, παρέδιδα τα συστημένα, έτσι δε βλέπομασταν πια πολύ. Είχε απομονωθεί. Εγώ είχα ακούσει σχόλια ότι «το νινί είναι εκτός τόπου και χρόνου», « δεν επικοινωνεί», « αργεί να σ' αναγνωρίσει στο δρόμο» και όλοι την έκαναν πέρα. Έλεγε τρελά πράγματα, πλησίαζε ανθρώπους και μουρμούριζε «Μην πατάς τις κάλτσες σου, είναι φρικτό αυτό που κάνεις». Την φοβήθηκαν.

Γύρισα ένα βράδυ και τη βρήκα τύφλα να στηρίζεται στο παράθυρο χωρίς να κοιτάει πουθενά. Είχε μόνο μισάνοιχτα τα μάτια και βρωμούσε καταχρήσεις. Ο τάδε είχε μέρες να φανεί, κυκλοφόρησε ότι αυτοκτόνησε πλάι στα κλουβιά του σε άγνωστο μέρος, αλλά πολλοί δεν το πίστευαν, έλεγαν ο τάδε θα αλλάξει τον κόσμο μια μέρα. Είπα στο νινί «είσαι χάλια». «Στ' αρχίδια μου» ψέλλισε. Τη λάτρευα. Την απομάκρυνα απ' τα δηλητήρια, της έβγαλα τα ρούχα και την ξάπλωσα στην μπανιέρα. Σκέφτηκα να μπω κι εγώ αλλά ντράπηκα με τη σκέψη και αφοσιώθηκα στο νινί. Έπλυνα το πρόσωπό της, χάιδεψα τις μελανιές της, της μίλησα, της μίλησα όσο δεν είχα μιλήσει συνολικά στη ζωή μου για να μη σκέφτεται τίποτα άλλο, την τύλιξα σε λευκές πετσέτες και την βόλεψα στο κρεβάτι. Έμεινα να την κοιτάω που από μέσα της με ευγνωμονούσε και ξαφνικά σε μια έκλαμψη κατόρθωσε να ανοίξει για πρώτη φορά τα υγρά της μάτια -για να μου δείξει ότι έχει επίγνωση-, να με κοιτάξει κατάματα και ανέκφραστη να μου πει «δε σε χρειάζομαι». «Το ξέρω» της απάντησα, γιατί το ήξερα, και έσβησα το φως προτού ξημερώσει.

Δεν την είδα μια βδομάδα. Έμαθα ότι το νινί έγινε «άνθρωπος του δρόμου». Βρήκε τους παλιούς απ' το «θίασο» και κάτι καινούριους και παίζανε αυτοσχέδια δρώμενα στους περαστικούς. Ο αγώνας δεν τελείωνε ποτέ, έπρεπε να καθαρίσει ο τόπος από τους χουντικούς. Έμενε πεζοδρόμιο. Έτσι ήταν το νινί, δεν την ένοιαζε. Είχε όραμα. Ήταν ροκ. Ανυπότακτη φύση, δε βουλευόταν. Δεν καταλάγιαζε πουθενά, δεν κώλωνε να εξαφανίζεται. Η φούγκα. Μάλιστα έπιασε πάλι το γράψιμο. Έγραφε τον εαυτό της,

έκανε την τρέλα της λέξεις καυτές, αληθινές, τους φόβους και τα πάθη της νερό.
Κυκλοφόρησε παντού η ζωή της, σκέτη ηρωίδα το νινί.

Ζήσαμε λίγο καιρό χώρια, δηλαδή εκείνη έζησε χώρια από μένα. Την κοιτούσα καμιά
φορά από μακριά. Η δημοκρατία είχε πιάσει τόπο από καιρό κι όμως ησυχία δεν
υπήρχε. Τραγουδούσαν

Δεν πα να μας χτυπάν με όλμους και κανόνια

Δεν πα να μας χαλάν τα πιο όμορφα μας χρόνια

και τρανταζόντουσαν τα Εξάρχεια. Μια νύχτα περίεργη έπεσε στα χέρια μου ένα
ποίημά της από αυτά που κυκλοφορούσαν παντού. Το τσαλάκωσα μέσα στα ρούχα
μου για να μην μουσκέψει απ' τη βροχή.

Επί ξύλου κρεμάμενη

Παλιό κονιάκ στην αμφιλεγόμενη ιριδιζουσα

προεξοχή του ονείρου.

Απ' έξω σκοτάδι, φαντάζομαι

-πώς μπορώ να ξέρω με σιγουριά

αφού για να το δω πρέπει να το φωτίσω;

Σκοτάδι καλύτερα, για να ταιριάζει

και με το ευσπλαχνικό πένθος του ανθρώπινου χαρακτήρα.

Λίγη ζάλη βοηθάει τον πάσχοντα να αποβάλει

κάθε εγκράτεια

και να βγάλει την πύρινη φάλτσέτα του νου

για να θερίσει κόσμο.

Καλά που ήσουν

και μοιράστηκε η τρέλα σε δύο κορμιά για να την βαστάξουμε.

Γιατί τις νύχτες, ξέρεις,

που οι σκύλοι γίνονται λύκοι και ουρλιάζουν

στη γιομάτη σελήνη,

νιώθω τα δεσμά να πνίγουν την ανάσα μου
και λυσάω
για εκδίκηση
που γεννήθηκα με αυτήν την γομημένη αρρώστια
που είναι ανίατη.

Γι' αυτό σου λέω, ας πιούμε να μεθύσουμε
για να λευτερωθούμε.

Κάθισα στα σκοτεινά και ήπια χάπια και οινόπνευμα για να κοιμηθώ αλλά είδα όνειρα και δεν κοιμήθηκα. Πώς να το πω; Το νινί ήταν στο νου μου κάτι πέρα από τον κόσμο, κάτι πέρα από το πραγματικό και το λογικό, γι' αυτό και εκείνο το βράδυ την ονειρεύτηκα αλλιώς, δηλαδή έτσι ακριβώς όπως θα ήταν προτού μπει στο σώμα της και αφού βγει από αυτό. Μια αφηρημένη πνοή, με ορμή φουρτουνιασμένης θάλασσας και άπιαστη όπως καθετί που δεν χωράει στον νου μας. Ήρθε και με τύλιξε και με έβαψε κόκκινο, δεν ήταν αίμα, μη μπερδευτείς, ήταν χρώμα, μπήκε σε κάθε τρύπα μου και εισχώρησε σε κάθε πόρο, με ρούφηξε χωρίς διόλου να αντισταθώ –και πώς να προλάβω άλλωστε. Αφού με συντάραξε και με κατέκτησε, με σώριασε στο σοκάκι κακοποιημένο, δίχως δυνάμεις και λοιπές αισθήσεις, παρά μόνο ξαναμμένο και ανυπεράσπιστο. Έβλεπα τον θλιβερό εαυτό μου από ψηλά, με τους μαύρους κύκλους, τα ξερά χείλη, τα ανακατεμένα μαλλιά, λιπόσαρκο και όλος ο ουρανός να χύνει του κόσμου το νερό, να βροντάει ο τόπος. Η παραίσθηση ήταν ισχυρή, έκανα τρομοκρατημένα βήματα κουνώντας τα χέρια και προφέροντας φωνήεντα αλλοπρόσαλλα. Υποβλητική μουσική από πίσω, τύμπανα στον παλμό της καρδιάς και το τοπίο να γυρίζει, να μη διακρίνω πια περιθώρια και αντικείμενα, μόνο εγώ και το νινί, η αίσθηση της δηλαδή να χαϊδεύει το μυαλό μου σαν να μου λέει «ησύχασε, εγώ είμαι, ησύχασε και κοιμήσου για πάντα, μην ξυπνήσεις ποτέ».

Δεν ξέρω ακόμα γιατί, ξύπνησα. Έβγαλα από το είναι μου όλη τη χαλασμένη ουσία κάνοντας εμετό και σφάδασα από τον πόνο σαν να είχα μόλις ξυπνήσει από την αναισθησία. Δεν μου έμεινε νάρκη. Σκληρή η νηφαλιότητα. Ήταν που είχα μεγαλώσει μωρέ.. και δεν άντεχα όπως παλιά.

Τη βρήκα πίσω στο σπίτι της. Το νινί. Η επανένωση δεν είχε πια λόγια. Όχι πως ποτέ μιλήσαμε πραγματικά. Μα τούτη τη φορά η συμφωνία μεταξύ μας υπήρξε απόλυτη δίχως επιχειρήματα. Ντυμένοι καλοκαιρινά εν μέσω Δεκέμβρη και σε λίγο ημίγυμνοι, γυμνοί, ενωθήκαμε με πάθος, όπως τότε που παιδιά ακόμα συγκλονιζόμασταν στην ανακάλυψη του έρωτα. Δόθηκε ολόκληρη για πρώτη φορά. Μεγάλωσε κι εκείνη, πια το ήξερε. Έτρεμε, φοβόταν. Τον ίδιο της τον εαυτό και όσα δεν μπορούσε να ελέγξει πια από αυτόν. Στο τέλος μόνο δάκρυσε, με αγκάλιασε και με νανούρισε. Δεν ήθελε με τίποτα να μιλήσω, μήπως και πω λέξεις απαγορευμένες. Ψιθύριζε το νανούρισμα μέχρι να αποκοιμηθώ ενώ με χαϊδευε. Έπειτα εξαφανίστηκε.

Ποτέ δεν περίμενα πράγματα από τους ανθρώπους, από κανέναν. Δεν είχα απαιτήσεις, έτσι με έμαθαν, εγώ δεν ήμουν εγωιστής και ανυπότακτος. Δόθηκα στη ζωή μου μόνο στο νινί και πάλι δόθηκα όσο εκείνη ήθελε. Δεχόμουν τα πάντα από αυτήν γιατί έτσι ήταν. Την ήξερα από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, από τότε που μικρά πετούσαμε τα ρούχα μας και ξαπλώναμε τσιτσιδι στην όχθη της λίμνης μέσα στη νύχτα λέγοντας ψεύτικες ιστορίες που λένε οι μεγάλοι. Από τότε, ναι, ήταν ό,τι δεν ήμουν εγώ. Ήθελε τα πάντα και θα τα είχε. Το σκέφτομαι τώρα, ότι δηλαδή ποτέ δε θα μπορούσαμε να είμαστε μαζί..εννώ σαν δύο ανθρώπους που..αγαπιούνται εννώ. Μου αρκούσε να την αγγίζω..το λευκό απαλό της δέρμα, ο λαιμός της, η αγκαλιά της. Τουλάχιστον να την κοιτάω. Ή έστω να μπορώ να τη σκέφτομαι. Ναι, ας την σκέφτομαι, αρκεί. Την τελευταία εκείνη νύχτα όμως, η ίδια τόλμησε να δει μέσα από τα μάτια μου ανοίγοντας πολύ καλά τα δικά της. Ήξερα ότι ποτέ δεν θα το άντεχε αυτό. Δεν θα μπορούσε να το χειριστεί, τα συναισθήματα εννώ. Γι' αυτό κι εγώ φοβήθηκα και δεν μίλησα καθόλου. Ήταν το βράδυ των τριακοστών ένατων γενεθλίων της και η τελευταία φορά που την είδα, τη μύρισα, την έσφιξα, δάγκωσα τα χείλη της, το σώμα της. Μια ζωή ολόκληρη κι ούτε που πρόλαβα να..

Γι' αυτό κι εγώ δεν πιστεύω που λένε ότι το νινί αυτοκτόνησε -το ίδιο εκείνο ξημέρωμα πιθανότατα. Έκοψε τις φλέβες της και δεν άφησε τίποτα πίσω λένε. Ούτε μια λέξη. Είμαι τώρα εδώ μόνος μου κι όμως δεν πιστεύω ότι έτσι έγινε. Δεν την ξέρουν καλά αυτοί... το νινί έτσι κάνει. Το παίζει. Ξεγελάει. Θεατρίνα κανονική. Θα σβήσει τα ίχνη της και ίσως μια μέρα... Τώρα μόνο ας κοιμηθώ..ναι αυτό πρέπει.. νάνι νάνι..νάνι..κοιμήσου..νάνι.. ναι και ησύχασε..νάνι.. να...νι..νι..